

[Ministeren for skatter og afgifter]

kratiet, som ikke mener, at nogen af de to veje er den direkte til at rette op på summen af de balanceproblemer, det danske samfund har. I hvert fald er det nødvendigt, hvis man som ansvarlig regering, uanset partifarve, vil overveje, hvordan man skaffer flere arbejdspladser i erhvervslivet, da at undergive sig selv en vis prioritering med hensyn til, hvordan man kan anvende de knappe samfundsmidler, og så når man sikkert frem til en relativt stor enighed om, at de forslag på erhvervsskatteområdet, som regeringen allerede har fremsat, er nogle udmærkede – med visse justeringer måske, det er det, vi skal snakke om undervejs – og temmelig målrettede midler.

Men man kommer nok også frem til, at hvis man bliver tvunget til at prioritere, hvad forslagsstillerne her jo på ingen måde har tvunget sig selv til, er der en række af de andre forslag, der automatisk glider ud af billedet.

Jeg noterede mig i øvrigt med en vis interesse de nuancer, der var i indlæggene fra ordførerne for firkløverpartierne. Jeg noterede mig f. eks. hr. Hahns meget klare forståelse af, at ikke alt kunne gennemføres samtidig; det skal jeg kvittere for, det virker på mig som en meget realistisk bedømmelse af situationen ligesom hr. Arne Bjerregaards betragtninger om noget i samme retning, sådan måtte jeg fortolke det. Det er måske ikke så unaturligt, at der netop fra disse to partiers side er en vis realisme i bedømmelsen af mulighederne, når man tænker på, at regeringen og repræsentanter for de to partier for ikke så farlig mange måneder siden sad ved samme forhandlingsbord og snakkede om 10, 20 og 30 mill. kr. frem og tilbage og var klar over, at det faktisk var et politisk problem enten at give dem ud eller at finde dem, og så snakker vi altså her om 7 mia. kr. lige ud i luften. En vis prioritering er man jo godt klar over både hos centrum-demokraterne og hos kristeligt folkeparti at man er nødt til at undergive sig selv.

Så gav hr. Arne Bjerregaard mig et enkelt stikord. Han spurgte, om der ikke kunne være noget med renteskatteordningen, der var værd at diskutere i denne sammenhæng, hvis man partout skulle finansiere nogle af de ting, man ville lette erhvervslivet med. Jeg ved ikke, om det er en vej, men det er da givet, at rentebeskatningen med alle de kon-

sekvenser, den har for, hvordan penge anbringes i samfundet, også har en betydning for, hvordan der investeres, hvordan penge anbringes. Derfor har det egentlig undret mig, når man tager i betragtning de meget store lighedspunkter, der er mellem det beslutningsforslag, vi her har til debat, og så det tidligere fra venstre, der hed B 13, at et ganske enkelt punkt er gledet ud, nemlig pkt. 18, der lød:

»Der gennemføres en omlægning af rentebeskatningen, som sikrer mod diskrimination af erhvervsaktive investeringer.«

Det var jo ellers et meget interessant om end lidt kryptisk formuleret punkt i det daværende venstrebeslutningsforslag, et punkt, som gav anledning til en debat her i tinget, som i øvrigt var anledningen til nedsættelsen af Thorkil Kristensen-udvalget. Det var en debat, hvori hr. Ellemann-Jensen gav udtryk for, at også venstre fandt, at den nuværende rentebeskatning skabte mange problemer, og at en omlægning af reglerne ville være til gavn for erhvervslivet.

Hr. Ellemann-Jensen gav samtidig udtryk for, at han fandt, at der under tidligere kommissioners og udvalgs undersøgelser af mulighederne for en løsning af disse problemer var opstillet for snævre kommissorier, og lagde derfor op til, at nu skulle vi have et nyt udvalg, der var frit stillet med hensyn til at overveje løsninger.

Det er jo velkendt for forsamlingen her, at min forgænger tog hr. Ellemann-Jensen på ordet og fik nedsat Thorkil Kristensen-udvalget, og så håber jeg ikke, hr. Ellemann-Jensen, at det, når forslaget om en omlægning af rentefradragsreglerne, rentebeskatning, ikke er med i det foreliggende beslutningsforslag, skal tages som udtryk for, at nu, hvor vi i løbet af få dage kan vente Thorkil Kristensen-udvalgets rapport, har venstre fortrudt sin positive indstilling over for de betragtninger, der var i det tidligere venstrebeslutningsforslag. Jeg tillader mig at gå ud fra, at når man ikke har taget punktet med, er det alene udtryk for, at venstre ligesom vi andre blot afventer resultatet af udvalgets undersøgelser, før man også er villig til at medvirke til politiske initiativer på dette område.

Ellemann-Jensen (V):